

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/48/2024
Identifikačné číslo spisu:	0020202077
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:0020202077.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členiek senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a JUDr. Aleny Adamcovej, v spore žalobcu Obec Čierne Pole, so sídlom vo Veľkých Kapušanoch, Čierne Pole 16, IČO: 00 331 473, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Juraj Füzer, so sídlom v Trebišove, M. R. Štefánika 1256/22, proti žalovanému L. F., narodenému J., bytom vo X. t. č. v U., zastúpenému ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. Peter Szárszoi, s. r. o., so sídlom v Michalovciach, Štefánikova 8, IČO: 47 236 183, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Michalovce sp. zn. 27C/33/2020, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 19. júla 2023 sp. zn. 9Co/113/2022, takto

rozhodol:

I. Dovolanie z a m i e t a .

II. Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred súdom prvej inštancie

1. Okresný súd Michalovce (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 22. februára 2022 č. k. 27C/33/2020-79 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 457,98 eur s 5,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 457,98 eur od 24. augusta 2019 do zaplatenia (I. výrok) a žalobcovi priznal nárok vo vzťahu k žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok).

2. Súd prvej inštancie poukázal na § 2 ods. 1 písm. c), § 99 ods. 2, § 102 zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení neskorších predpisov, § 4 ods. 2 písm. b) druhý bod, § 74 ods. 1 zákon č. 563/2009 Z. z. o správe daní (Daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 215 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce (ďalej aj ako „ZP“) a § 420 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj

ako „OZ“).

3. Z bodov 1. a 11. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva jeho zistenie, že žalovaný ako bývalý starosta žalujúcej obce pochybil, keď „rozhodnutím č. 17/2017“ rozhodol o odvolaní žalobcu (zrejme myslel „daňovníka“) proti obcou vydanému Daňovému výmeru, a to napriek nedostatku právomoci, danej Finančnému riaditeľstvu; Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 7S/3/2018 z 13. 08. 2018 „rozhodnutie č. 17/2017“ zrušil a zaviazal obec Čierne Pole zaplatiť daňovníkovi náhradu trov uvedeného súdneho konania v sume 457,98 eur. Dospel k záveru (bod 12. odôvodnenia), že týmto konaním - titulom porušenia právnej povinnosti žalovaný spôsobil žalobcovi škodu vo výške 457,98 eur, preto žalobe vyhovel.

II.

Konanie o odvolaní

4. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom z 19. júla 2023 č. k. 9Co/113/2022-115 rozhodol o odvolaní žalovaného tak, že

- rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 457,18 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 24. augusta 2019 do zaplatenia (výrok I.),
- v zostávajúcej vyhovujúcej časti rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietol (výrok II.)
- a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v celom rozsahu.

5. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaný ako starosta a štatutárny orgán obce oprávnený konať v jej mene a na jej zodpovednosť, spôsobil obci škodu, keď rozhodol o odvolaní voči rozhodnutiu obce ako správcu dane mimo svojej právomoci, ktorú zákon zveroval štátnemu orgánu - Finančnému riaditeľstvu SR. Na strane žalobcu vznikla majetková ujma spočívajúca v povinnosti nahradiť trovy konania úspešnej strane v konaní vedenom pred Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 7S/3/2018. V danom prípade existovala aj príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovaného ako príčinou a škodou ako následkom. Medzi vznikom škody a porušením povinnosti žalovaným existovala časová a vecná súvislosť, preto majetková ujma žalobcu nastala v dôsledku protiprávneho úkonu žalovaného. Pokiaľ by totiž žalovaný neprekročil svoju rozhodovaciu právomoc, k vzniku škody na strane žalobcu by nedošlo.

6. Odvolací súd sa rovnako stotožnil a je s konštatovaním súdu prvej inštancie, že žalovaný nebol zamestnancom žalobcu a vzhľadom na § 2 ods. 2 Zákonníka práce bol správny názor súdu prvej inštancie, že nárok na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej funkcie bolo potrebné posudzovať podľa Občianskeho zákonníka, a to konkrétne podľa § 420 OZ. Porušenia povinnosti sa žalovaný dopustil vo funkcii štatutárneho orgánu obce, ktorý plnil zo zákona funkciu starostu, nejednalo sa teda o zamestnanca obce, preto bola na daný prípad vylúčená aplikácia § 420 ods. 2 OZ. Zákonné medze, v zmysle ktorých starosta plní svoje funkcie sú stanovené zákonom, neriadia sa pokynmi obce a nie sú od nej závislé. Navyše z dokazovania nevyplývalo, že by sa žalovaný ako starosta obce pri svojom konaní riadil pokynmi obce.

7. V danom prípade neprichádzala do úvahy ani aplikácia § 24 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. tak, ako uviedol žalovaný v odvolaní, nakoľko konaním obce nebola spôsobená škoda tretej osobe, ale samotnej obci.

8. Podľa odvolacieho súdu však súd prvej inštancie pochybil pri stanovení výšky úrokov z omeškania, keď dôsledne nepostupoval v zmysle § 3 nar. vlády č. 87/1995 Z. z., podľa ktorého je výška úrokov z omeškania o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. K prvému dňu omeškania dňa 24. augusta 2019 bola základná úroková sadzba ECB vo výške 0 %, preto výška úrokov z omeškania činila 5 %. Nesprávne preto rozhodol súd prvej inštancie, pokiaľ stanovil výšku úrokov z omeškania vo výške 5,25 %.

9. Z uvedených dôvodov odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozsudok v súlade s priznaním istiny spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 24. augusta 2019 do zaplatenia a v zostávajúcej časti priznaného úroku z omeškania rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že žalobu zamietol.

III.

Dovolanie žalovaného

10. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v rozsahu výroku I. a III. podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil § 420 písm. f) CSP. Za nesprávny procesný postup, ktorý mu mal znemožniť uskutočnenie procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces označil dovolateľ skutočnosť, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho argumentáciou ohľadom nedostatočného odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, tento v podstatnej časti potvrdil a sám sa snažil odôvodniť aplikáciu jednotlivých právnych noriem a doplniť vadné odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného súdu.

11. Dovolateľ poukázal na to, že z prvoinštančného rozsudku nebolo zrejmé, ako dospel súd k záveru o zodpovednosti žalovaného za škodu, ktorá mala žalobcovi vzniknúť. Poukázal na § 420 ods. 2 OZ, § 2 ods. 1, ods. 3 a ods. 4 zákona č. 253/1994 Z. z., § 21 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 1 ods. 4 a § 215 ZP a zdôraznil, že tak prvoinštančný ako ani odvolací súd žiadnym spôsobom neodôvodnili, prečo na daný prípad aplikovali práve § 420 OZ. V danej súvislosti považoval odôvodnenie odvolacieho súdu vyjadrené v odseku 30. jeho rozsudku za protirečivé a nezrozumiteľné, pričom z celého odôvodnenia nie je vôbec zrejmé, ako súd dospel k záveru, že nárok na náhradu škody pri výkone verejnej funkcie sa posudzuje podľa OZ.

12. Ďalej dovolateľ namietol, že v dôsledku absencie riadneho odôvodnenia považoval rozsudok súdu prvej inštancie za nepreskúmateľný, preto sa jeho preskúmania a preskúmania postupu prvoinštančného súdu nemohol ani domáhať. Poukázal na to, že takýmto neodôvodneným postupom prvoinštančného súdu došlo pravdepodobne k tomu, že na daný prípad aplikoval priamo prezumpciu zavinenia žalovaného zakotvenú v § 420 ods. 3 OZ, čo sa však, vzhľadom na absenciu akéhokoľvek odôvodnenia splnenia jednotlivých predpokladov zodpovednosti za škodu v prvoinštančnom rozsudku, mohol len domnievať. Zároveň dal do pozornosti, že so zavinením ako predpokladom subjektívnej zodpovednosti za škodu, sa žiadnym spôsobom nevysporiadal dokonca ani odvolací súd. V dôsledku nedostatočného odôvodnenia prvoinštančného rozsudku nebolo žalovanému vôbec zrejmé napríklad ani to, prečo súd na jeho zodpovednostný vzťah neaplikoval napríklad pre neho výhodnejšie ustanovenia o zodpovednosti za škodu zakotvené priamo v Zákonníku práce (§ 179 ods. 1 ZP). Tým, že odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu potvrdil, a teda nenapravil pochybenia súdu prvej inštancie zrušením jeho rozhodnutia a vrátením mu veci na ďalšie konanie, zaťažil svoje rozhodnutie rovnakými vadami ako rozhodnutie prvoinštančného súdu, a teda aj z jeho strany došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

13. Dovolateľ navrhol, aby najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal dovolateľovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

14. Z vyjadrenia žalobcu k dovolaniu vyplynulo, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za správne a riadne odôvodnené, preto navrhol dovolanie zamietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

IV.

Konanie o dovolaní

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP; ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 427 ods. 1 a § 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§

424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú aj predpoklady prípustnosti dovolania.

16. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu, a to z akýchkoľvek hľadísk (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 8Cdo/67/2017). Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

17. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (pozri sp. zn. 3Cdo/42/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 8Cdo/99/2017).

18. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (pozri sp. zn. 1Cdo/26/2017, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/42/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017).

19. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti.

V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1, 2 CSP).

20. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu, ktorý zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných ústavou. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu porovnaj R 129/1999 a sp. zn. 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018,

4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

21. Dovolací súd je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

22. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov.

23. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok. Samotné odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, IV. ÚS 324/2011).

24. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04).

Podľa § 382 CSP ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

Podľa § 383 CSP odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

Podľa § 384 ods. 1 CSP ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám.

Podľa § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 387 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (ods. 1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (ods. 2). Odvolací

súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (ods. 3).

Podľa § 393 ods. 2 CSP v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Odôvodnenie rozhodnutia senátu obsahuje aj pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté.

25. Z rozsudku súdu prvej inštancie obsahovo vyplýva záver, že žalobu na základe uplatňovaného ustanovenia § 420 ods. 1 OZ považoval za dôvodnú. Súd prvej inštancie sa nevyjadril k namietanému ustanoveniu § 420 ods. 2 OZ, ani k prípadnej aplikácii zákona č. 514/2003 Z. z., resp. Zákonníka práce. Tieto ustanovenia namietal dovolateľ aj v odvolaní, v ktorom uviedol aj svoj názor na ich aplikáciu, resp. nemožnosť ich aplikácie; odvolací súd nedospel k záveru, že pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, a preto nebol povinný postupovať podľa § 382 CSP, t. j. vyzvať strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. Rovnako z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že skutkový stav zistil súd prvej inštancie správne, a preto z neho odvolací súd vychádzal.

26. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku v bodoch 24., 25., 27. - 34. uviedol:

„Vykonaným dokazovaním bolo v danom prípade preukázané, že starosta obce nemal právomoc rozhodovať o odvolaní E. P. vo veci miestnej dane voči rozhodnutiu č. 17/2017 Obce Čierne Pole z 15. 05. 2017, nakoľko zákon zveroval právomoc rozhodovať vo veciach odvolaní proti rozhodnutiam o miestnych daniach štátnemu orgánu, a to Finančnému riaditeľstvu SR. Žalovaný L. F. ako starosta obce preto pochybil, pokiaľ o tomto odvolaní voči rozhodnutiu správcu dane č. 17/2017 rozhodol tak, že odvolanie zamietol. Takéto závery vyplývajú aj z rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 24. 04. 2019 sp. zn. 7S/3/2018, ako správne vyvodil súd prvej inštancie.

Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Výsledky dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie aj podľa názoru odvolacieho súdu dávajú dostatočný skutkový základ pre záver, že žalobca ako poškodený v danom prípade preukázal porušenie povinnosti žalovaným pri výkone funkcie starostu a tiež, že v súvislosti s týmto protiprávnym úkonom vznikla žalobcovi škoda v podobe vzniku trov konania vedeného pred Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 7S/3/2018.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaný ako starosta obce, a teda štatutárny orgán obce, oprávnený konať v jej mene a na jej zodpovednosť, sa dopustil excesu pri rozhodovaní o odvolaní voči rozhodnutiu obce ako správcu dane, keď rozhodol mimo svojej právomoci, ktorú zákon zveroval štátnemu orgánu - Finančnému riaditeľstvu SR. V danom prípade bol naplnený aj ďalší predpoklad zodpovednosti za škodu, ktorým je existencia škody. Pojem škody je vykladaný ako ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, a ktorá je objektívne vyjadrená všeobecným ekvivalentom (peniazmi). V danom prípade niet pochyb, že na strane žalobcu vznikla škoda (ujma) spočívajúca v povinnosti nahradiť trovy konania úspešnej strane v konaní vedenom pred Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 7S/3/2018 vo výške 757,98 eur.

Niet pochyb o tom, že v danom prípade je naplnený aj posledný objektívny predpoklad vzniku nároku na náhradu škody, ktorým je príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti (protiprávnym úkonom) ako príčinou a škodou ako následkom. Medzi vznikom škody ako následkom a porušením povinnosti žalovaným existuje časová a vecná súvislosť, teda vzťah príčiny a následku. V danom prípade majetková ujma (škoda) je dôsledkom protiprávneho úkonu žalovaného. Pokiaľ by totiž žalovaný neprekročil právomoc zverenú mu zákonom a nerozhodol vo veci, o ktorej bol príslušný rozhodnúť iný orgán ako orgán odvolací, k vzniknutej škode na strane žalobcu by nedošlo.

V danom prípade niet pochyb o tom, že žalovaný nebol zamestnancom žalobcu. Vzhľadom na ustanovenie § 2 ods. 2 Zákonníka práce, podľa ktorého na právne vzťahy vyplývajúce z výkonu verejnej

funkcie sa vzťahuje tento zákon, ak to výslovne ustanovuje alebo ak to ustanovuje osobitný predpis, je potrebné považovať za správny názor súdu prvej inštancie, že nárok na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej funkcie sa posudzuje podľa Občianskeho zákonníka. Nakoľko ani v samotnom Zákonníku práce ale ani v inom osobitnom predpise nie je upravená osobitne zodpovednosť starostu obce za škodu vzniknutú pri výkone verejnej funkcie je potrebné túto zodpovednosť posudzovať v zmysle všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, a to konkrétne podľa ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka.

Vývodu zodpovednosti žalovaného za vzniknutú škodu nebráni ani ustanovenie § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, pokiaľ bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých k tejto činnosti použili. Tieto osoby sami za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá.

Spomínané zákonné ustanovenie sa týka prípadov, keď zamestnanec pri vykonávaní činností v rámci svojich pracovnoprávných povinností spôsobí škodu tretej osobe. V takomto prípade za škodu zodpovedá zamestnávateľ, a to bez ohľadu na to, či je zamestnávateľ právnickou osobou alebo fyzickou osobou. Použitie osôb pre činnosť fyzickej alebo právnickej osoby tak, ako to vyplýva z § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa uskutočňuje spravidla na základe pracovnoprávneho pomeru, avšak postihuje aj prípady, ak niekto koná v prospech právnickej osoby alebo fyzickej osoby na základe iného právneho pomeru než pracovnoprávneho.

V danom prípade vzťah starostu voči obci je upravený zákonom. Niet pochyb o tom, že porušenia povinnosti sa žalovaný dopustil vo funkcii štatutárneho orgánu obce, ktorý plní zo zákona funkciu starostu (nejde o zamestnanca obce), preto aplikácia ustanovenia § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka je na daný prípad vylúčená. Zákonné medze, v zmysle ktorých starosta plní svoje funkcie sú stanovené zákonom a neriadia sa prípadnými pokynmi obce, resp. nie sú od týchto pokynov žiadnym spôsobom závislé. V danom prípade navyše z dokazovania nevyplývalo, že žalovaný ako starosta obce pri výkone verejnej funkcie pri tomto svojom postupe sa riadil pokynmi obce.

V danom prípade neprichádza do úvahy ani aplikácia zák. č. 514/2003 Z. z., a to konkrétne ustanovenie § 24 ods. 1 tak, ako uviedol žalovaný v odvolaní, nakoľko v danom prípade nebola konaním obce spôsobená škoda tretej osobe, ale samotnej obci.“

27. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, z akých skutkových zistení vychádzal, zhrnul i právne argumenty žalovaného ako aj žalobcu a uviedol, ako vec právne posúdil.

28. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu tvorí kompletizujúcu jednotu. Doplnenie dôvodov odvolacím súdom v danom prípade nemožno považovať za porušenie práva na spravodlivé konanie; toto oprávnenie vyplýva z ustanovenia § 387 ods. 1 a 3 veta prvá CSP. Dovolací súd preto dospel k záveru, že postupom odvolacieho súdu, ktorý sa vysporiadal s tvrdením žalovaného o neexistencii právneho predpisu, z ktorého by vyplývala zodpovednosť žalovaného za škodu a v odôvodnení potvrdzujúcej časti rozsudku (výrok I.) sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o danosti zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle § 420 ods. 1 OZ, spôsobenú v dôsledku jeho nezákonného rozhodnutia ako starostu, ako aj s nemožnosťou aplikácie iných zákonných ustanovení; nedošlo tak k zásahu do procesných práv žalovaného v takom rozsahu, že by ním došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces, ako to vyplýva z ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

29. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie v časti, podanej podľa § 420 písm. f) CSP, hoci prípustné, nepovažoval za dôvodné.

30. Nesprávne právne posúdenie, ku ktorému smeruje dovolanie podľa jeho obsahu, nie je ako dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 CSP prípustné vzhľadom na majetkový cenzus, keďže napadnutý výrok I. odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada (§ 422 ods. 1 písm. a) CSP). Nepřípustnosť dovolania v tejto časti by sama osebe mala za následok odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. c) CSP.

31. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie proti výroku I. rozsudku odvolacieho súdu,

ako aj proti jeho závislému výroku III. o nároku na náhradu trov konania, ako nedôvodné zamietol (§ 448 CSP).

32. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol vzhľadom na neúspech dovolateľa v konaní tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, v súlade s § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

33. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.